

ПРАСІА

PRACIA

ANO MMXXIII - N° 10 (6643)

PIK MMXXIII - ЧИСЛО 10 (6643)

Прудентополіс, 01-го - 31-го Жовтень 2023 Б. року

Prudentópolis, 01 a 31 de outubro de 2023

ПОВЕРТАЮЧИСЬ З СДМ, ПАПА ТРАДИЦІЙНО ВІДПОВІВ НА ЗАПИТАННЯ ЖУРНАЛІСТІВ

Під час польоту з Лісабона Папа пояснив журналістам, чому вирішив молитися в тиші у Фатімському санктурарії і чому віддав перевагу тому, що відкласти заздалегідь приготовані промови, зустрічаючись з молоддю. Він ще раз наголосив на «нульовій толерантності» до насильства над дітьми, пояснив причини поїздки до Марселя та знову повторив, що Церква відкрита для всіх, навіть для тих, хто не може приймати певні таїнства. «Зі здоров'ям у мене все гаразд», – переконує він.

«Я молився. Я молився до Богородиці і молився за мир. Я не афішував це. Але я молився. І ми повинні постійно повторювати молитву за мир. Вона просила про це в першу світову війну. І цього разу про це я просив Богородицю. І я молився. Але не робив реклами», – сказав Папа Франциск, відповідаючи на запитання португальської журналістки, яка запитувала його, чому він у Фатімі не виголосив молитву, якої всі чекали, а молився в тиші в каплиці Об'явленя.

Традиційне спілкування із журналістами відбулося на борту літака, яким Святіший Отець повертався додому після своєї 42-ї Апостольської подорожі, в рамках якої відвідав Португалію, щоби взяти участь у Світовому дні молоді в Лісабоні. Вечері, 6 серпня 2023 р., з майже годинним випередженням запланованого графіку, о 21:40 місцевого часу, літак португальської «TAP Air Portugal» приземлився у римському аеропорту, звідки Папа від'їхав до Ватикану.

Насильство над дітьми взиває до неба

Першими, згідно зі звичаєм, запитання ставлять представники приймаючої країни. Тож друге запитання також поставив португальський журналіст, який задав про те, що в лютому побачив світ рапорт про зловживання над неповнолітніми з боку представників Церкви в Португалії та запитав, чи Папа був поінформований про нього, та що робити з єпископами, які знали про такі випадки, але не повідомили владу.

Відповідаючи, Святіший Отець, насамперед, нагадав про те, що в рамках візиту прийняв групу осіб, які постраждали від насилля. «У Церкві ми поводилися більш-менш так само, як і зараз у сім'ях та громадах: це приховується... Задумаймося: 42% випадків насильства відбувається в сім'ях та в кварталах за місцем проживання. Ми ще мусимо дозріти і допомагати виявляти ці речі», – сказав він, зауваживши, що після «бостонського скандалу» в Церкві почало зростати усвідомлення про необхідність «взяти бика за роги». «У Церкві є фраза, яку ми постійно повторюємо: нульова толерантність, нульова терпимість. І ті пастирі, що якимось чином не справилися зі своєю відповідальністю, повинні нести відповідальність за цю безвідповідальність... Світ зловживань дуже жорстокий, і тому я закликаю бути дуже відкритими щодо всього цього», – сказав Папа, схвально відгукнувшись про

зусилля португальської Церкви в цьому напрямку, що старається про серйозний підхід до випадків, «кількість яких іноді перебільшується, трохи через коментарі». У цьому контексті Святіший Отець попросив журналістів співпрацювати в боротьбі з цим лихом, яке далеко виходить за межі Церкви. Він згадав про проблему явища педопорнографії, зауваживши, що насилля іноді входить у наші домівки через екран мобільного телефону. «Розмови з людьми, які зазнали насильства, – це дуже болючий досвід, який також корисний для мене, але не тому, що я люблю слухати, а тому, що це допомагає мені розбиратися з цією драмою», – сказав Папа, додаючи, що існують також інші форми зловживань, «які волають до неба». Це зловживання працею неповнолітніх, насильство над жінками, жорстока практика жіночого обрізання. «Існує певна культура насильства, яку людство повинно переглянути і повернутися», – підсумував він.

Комунікація з молоддю

Представник франкомовної преси запитав про стан здоров'я Святішого Отця, покликаючись на те, що він не читав промови, а говорив експромтом. Чи це не через проблему із зором та втому? «З моїм здоров'ям усе гаразд. Шви зняли, я веду нормальне життя, ношу бандаж, який повинен носити два-три місяці, аж доки не зміцняться м'язи», – відповів Папа, а щодо зору, то пояснив, що на тій парафії його сліпило світло навпроти. Щодо промов, то він зазначив, що коли промовляє, то старається «підтримувати комунікацію». «З молоддю довгі промови містили суть послання, і я переходив до нього відповідно до того, як відчував перебіг комунікації. Я ставив деякі запитання, і одразу ж відлуння підказувало мені, куди рухатися справа, чи правильно це, чи ні. Молоді люди не мають тривалої концентрації уваги», – сказав Святіший Отець, наголошуючи так на тому, що проповіді «не повинні бути тортурою», внаслідок чого трапляється, що «чоловіки виходять випалити цигарку та повертаються». «Церква повинна повернутися у тому, що стосується проповіді: коротка, ясна, з чітким посланням і доброзичлива», – переконаний він.

Не маю нічого проти Франції...

Друга частина запитання французького журналіста стосувалася того, що Папа у вересні приїде до Марселя, але не у Францію. «Може Ви маєте щось проти Франції?» – запитав він. Пояснюючи причину свого візиту до Марселя, щоби приєднатися до учасників «Середземноморських зустрічей», Святіший Отець зазначив, що глибоко переймається проблемою Середземномор'я, пов'язаною з експлуатацією мігрантів. «Єпископи Середземномор'я проведуть цю зустріч разом з деякими політиками, щоб серйозно замислитися над трагедією мігрантів. Середземномор'я – це цвинтар, але це не найбільший цвинтар. Найбільший цвинтар – це Північна Африка. Це жахливо. Для цього я їду до Марселя», – сказав він, вказуючи на загибель людей під час переходу через Сахару та страждання в таборах утримання на узбережжі. А щодо візитів до європейських країн, то пояснив, що тепер відвідує менші країни: «Великі країни, Іспанію, Францію, Англію, я залишаю на потім. Я почав з Албанії, і тому тепер обираю малі країни».

Церква – мати, яка повинна допомагати дозрівати у вірі

Запитання від представниці німецькомовної преси покликалося на слова Папи про те, що в Церкві є місце для всіх. Але якщо так, то чому не всі мають однакові права, маючи на увазі те, що жінки чи одностатеві пари не можуть отримати всі таїнства. Як пояснити це, що виглядає непослідовністю між «відкритою Церквою» та «Церквою, яка не є однаковою для всіх»? «Ви ставите мені питання з двох різних точок зору. Церква відкрита для всіх, але далі є закони, які регулюють життя всередині Церкви. Той, хто перебуває всередині, перебуває згідно із законодавством... Те, що ви говорите, є спрощенням, мовляв, "не має доступу до таїнств". Це не означає, що Церква закрита», – сказав Наступник святого Петра, пояснюючи, що кожен зустрічає Бога на своїй дорозі, а Церква є матір'ю, яка провадить. Тому кожен може прийти,

кожен у молитві, внутрішньому діалозі та в душпастирському діалозі шукає спосіб прямувати вперед. Господь любить усіх, і мати не може ставити умови, щоби ввійти. «Інша річ – служіння в Церкві, яке є способом вести паству вперед, і одна з важливих речей – це терпеливість у служінні: супроводжувати людей крок за кроком на їхньому шляху до зрілості», – пояснив Папа, називаючи спрощування дійсності до ідей «проявами гностицизму», який став «модною ерессю». «Церква є матір'ю, вона приймає всіх, а кожен долає свій шлях у Церкві, не афішуючи цього, і це дуже важливо», – додав він.

Молодь шукає віру, яка не є штучною

Папа Франциск також поділився своїми думками про Світові дні молоді. Він зазначив, що вже брав участь у чотирьох, і цей останній був найчисленнішим, і на його думку, «найкраще підготованим з-поміж усіх», які він бачив. «А молодь – це несподіванка, молодь – це молодь... Вони роблять юнацькі витівки, але також намагаються дивитися вперед, і вони – майбутнє. Завдання полягає в тому, щоб супроводжувати їх, проблема в тому, щоб вміти їх супроводжувати і щоб вони не відірвалися від свого коріння», – сказав Святіший Отець, пояснюючи, що через це він наполягає на діалогові між похилими віком і молоддю, який він вважає важливішим, ніж діалог між батьками й дітьми. «Далі, молодь є релігійною, вона шукає віру, яка не є непривітною, не є штучною та легалістичною, а зустрічно з Ісусом Христом», – вів далі Папа, відповідаючи тим, хто каже, що молодь не завжди живе морально, що в житті кожен чинить помилки. «Таке життя. Але Господь завжди чекає на нас, бо Він – милосердний і Батько, а милосердя виходить за межі всього. Для мене це був прекрасний СДМ», – сказав Святіший Отець.

Джерело: vaticannews.va

O cantil perfurado por balas na Ucrânia

Durante as saudações aos jornalistas que viajam com o Papa, foi mostrado a ele um cantil de água: pertence a um soldado ucraniano que foi salvo de uma explosão. Ele levou esse objeto a uma igreja em Lviv para agradecer por ter se salvado. Foi a jornalista Eva Fernandez, da Radio Cope, que contou essa história. Ela está temporariamente de posse do objeto para poder mostrá-lo ao Papa. Esse objeto, com os sinais de guerra gravados nele, será, de qualquer forma, devolvido à igreja com a bênção que Francisco quis dar hoje.

СИНОДАЛЬНІСТЬ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

В Квітні 2021 року, Папа Франціск скликав і започаткував важний спільний для всіх вірних католиків період праць під іменем “Синод Католицької Церкви”. Це період праць, який охоплює весь Божий Люд і офіційно розпочався в місяці жовтні 2021 року по всіх дієцезіях а завершиться в жовтні 2023 року під час зібрання Синоду Єпископів, в Римі. Протягом двох років (2022 і 2023) Католицька Церква, включаючи єпископів, священників, чернецтво і всіх вірних мирян виконувала Синодальні праці, переводячи консультації, збираючи побажання та просячи світла Святого Духа, щоб Церква виконувала свою місію спільно з усіма вірними і щоб синодальність оживлювала і приймала життя і дії всієї Церкви.

Що це Синод? Саме слово означає “йти разом”. Цього якраз Церква хоче досягнути працями Синоду, який запрошує до участі всіх членів Церкви, ієрархії і всіх вірних мирян. Праці Синоду відбувалися протягом двох років розділених на сім (7) приготованих етап, починаючи від запитників і відповідей по місцевих церквах, релігійних організаціях, студіями різних секретарств зібраного матеріалу і виготовленням кінцевого документу який буде виготовлений в жовтні 2023 року, щоб на підставі цього документу та проголошений Синодом Єпископів з метою дати поштовх для переведення в життя всього Божого Народу проголошені синодальні рішення. Всі ці праці, студії і рішення мають на меті розбудити у вірних свідомість про їхні завдання вкладати зусилля, щоб Церква не була спільнотою зарезервованою тільки для деякого, для вибраних але щоб була живим тілом всіх її членів, почавши від всіх мирян аж до найвищої ієрархії, щоб всі могли висловлюватися з відвагою і давати свої внески для зростання життя Церкви через діалог під проводом Святого Духа. В Церкві всі мають право висловлюватися і слухати та бути готовими змінювати свої переконання відповідно до того, що їм підкаже Святий Дух. Синод має на меті розбудити у вірних відвагу боротися за Церкву де всі беруть участь в її житті і всі почуваються відповідальні за неї і за її життя і праці, що могло би надати життя в багату різноманітність життя і праць в Церкві й брати до уваги думки всіх з пошаною до їхніх думок, переконань і їхніх прав не лише виконувати але й виконувати право спомагати робити рішення.

Всі ті праці, студії і рішення повинні свідомити, що Церква є Синодальна, тобто, як саме слово грецьке “Синодéo” означає, щоб ціла Церква, всі її члени жили й йшли разом, як одне живе тіло де кожний член має обов'язки й право.

В Церкві Синод це зібрання Єпископів, скликане Святішим Отцем для консультацій і рішень. Слово ж “синодальність” Церкви означає життя і місія Церкви як Божого Народу, Ієрархії і всіх вірних, які почуваються відповідальні за всіх і йдуть разом в єдності. Це життя Церкви де кожний вірний є важний, має голос, має право бути вислуханим і заангажований у виконання місії Церкви в світі. Не йдеться про те, що деякі навчають а інші лише слухають і виконують, але де всі однаково йдуть разом стають спільно до введення і провадження життя віри в дійсність.

Завдання Синоду це слухати всіх, діялогувати й дискутувати та вирішувати, як один Божий Нарід, про те, що Святий Дух підкаже. Всі члени Церкви слухаючи разом Боже Слово і слово передання Церкви, й, опісля, слухаючи одні одних, щоб дійти до заключень і накреслити дорогу якою Церква повинна йти.

Як наша участь в цій Синоді, це ті думки які ми вже на початку його могли подати, а тепер, коли він доходить до завершення і буде видавати рішення, це молитися і робити жертви щоб Церква вміла слухати й діялогувати зі стилем життя всіх вимірів, дозволяючи під проводом Святого Духа заходити до периферій світу й включити всіх в одне старання, щоб Церква була живим тілом де кожний член вкладає свою працю і співпрацю в її життя, щоб Церква, тобто вся церковна ієрархія і весь Божий люд, всі вірні разом творили єдність і щоб Церква не була лише тою, що навчає але тою, де всі мають слово й всі слухають всіх й також, щоб не була зарезервована для якоїсь еліти, але щоб заходила у всі закутки світу й до всіх людей, культур і народів. О. Тарсікій

**EXPEDIENTE
“PRÁCIA”****Jornal Ucraino-Católico Publicado
No Brasil****Registro no INPI - Nº 2.509.881****Український Католицький
Місячник у Бразилії****Передплата на 2023 Рік: R\$ 80,00
Інші Краї: US\$ 85,00 Амер. Доларів****Depósitos (enviar comprovante):
Banco 104 - CAIXA ECONÔMICA
(ou Casas Lotéricas)
Ag. 0401 Op. 003 conta 2421-4
Em nome da Gráfica Prudentópolis****PIX: CNPJ 09.583.969/0001-07****Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR****Telefone e whatsapp:
(42) 3446 1396****E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.graficaprudentopolis.com.br****Proprietário:
Gráfica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09.583.969/0001-07****Redator chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM****Correção Ortográfica:
Pe. Deonízio Bobalo, OSBM
Pe. Genésio Viomar, OSBM****Sínodo da Igreja Católica**

No mês de abril de 2021, o Papa Francisco convocou toda a Igreja Católica e convidou a todos os fiéis católicos para estudos e trabalhos do Sínodo da Igreja Católica. É um período de trabalhos que abrange todo o Povo de Deus e oficialmente começou no mês de outubro de 2021 em todas as dioceses e será concluído em outubro de 2023 durante o Sínodo dos Bispos, em Roma. Durante este tempo, toda a Igreja Católica, incluindo bispos, sacerdotes, religiosos e todos os fiéis dedicou-se aos trabalhos Sinodais, organizando consultas, recolhendo opiniões e pedindo luz do Espírito Santo para que a Igreja cumpra sempre melhor a missão no mundo. Com isso, toda a Igreja Católica está convocada e convidada pelo papa a preparar e percorrer o caminho rumo ao Sínodo. O tema para discutir e estudar é: “Para uma Igreja sinodal: comunhão, participação e missão”. O Papa Francisco convida a Igreja inteira a se interrogar sobre este tema para a sua vida e a sua missão: “O caminho da sinodalidade é precisamente o caminho que Deus espera da Igreja do terceiro milênio”. O que é um Sínodo e Igreja Sinodal? O verbo grego “synodéo” significa “andar, fazer o caminho com alguém”. Na Igreja, o Sínodo é a reunião dos Bispos, convocada pelo Papa, para consultas e/ou deliberações. O termo sinodalidade da Igreja designa a vida e a missão da Igreja como Povo de Deus, hierarquia e todos os fiéis, que caminham em conjunto questionando, consultando, analisando, procurando novos caminhos. É um jeito de ser Igreja pelo qual cada pessoa é importante, tem voz, é ouvida, e envolvida na realização da missão. Não se trata de uns ensinar outros, mas de nos colocarmos entre iguais para juntos fazermos a experiência de fé.

O objetivo do Sínodo é ouvir, discutir e deliberar, como Povo de Deus, atendendo ao que o Espírito Santo diz à Igreja. Todos membros da Igreja ouvindo juntos a Palavra de Deus na Escritura e na Tradição viva da Igreja, e, depois, ouvindo uns aos outros para o caminho a seguir.

Em todas comunidades já tivemos oportunidade de oferecer suas opiniões e ouvir outros membros da comunidade sob inspiração do Espírito Santo, sobre como a Igreja deve se apresentar no mundo e qual a sua missão como uma comunidade unida onde todos tem direito de falar e de serem ouvidos, isto é, que não seja apenas uma organização de e para elites, mas que saiba fazer-se presente e atuante em todas as classes da sociedade, culturas e regiões do mundo.

Este evento acontece durante dois anos dividido em várias (7) etapas preparatórias a partir das consultas nas Igrejas locais e organizações eclesiais, estudos pelas secretarias do material das consultas e elaboração do documento final em outubro de 2023. Tudo será feito com a intenção de despertar no Povo de Deus a consciência e esforços para que a Igreja não seja uma comunidade reservada apenas a alguns, mas que todos, desde os mais humildes até a hierarquia se conscientizem que na Igreja todos possam falar com autêntica coragem e crescer por meio do diálogo sob guia do Espírito Santo, onde todos tenham direito tanto para falar quanto para ouvir e estar dispostos a mudar suas opiniões a partir do que ouvem dos outros, com coragem de aceitar mudanças sob inspiração do Espírito Santo. A sinodalidade pretende despertar no Povo de Deus coragem de deixar para trás os preconceitos e de liberar a mente e os corações dos preconceitos e estereótipos que nos levam à ignorância e à divisão, conscientes de que a Igreja é o Corpo de Cristo enriquecido por diferentes carismas, em que cada membro tem um papel único a desempenhar. Os membros da Igreja devem ser faróis de esperança, não profetas de desventuras, dispostos a aceitar e introduzir inovações com criatividade e audácia. O Sínodo deve despertar nos fiéis coragem de lutar por uma Igreja participativa e corresponsável, que saiba apreciar a rica variedade e abraçar a todos como membros com direitos. Despertar também o diálogo ecumênico e inter-religioso: sonhar juntos e caminhar juntos com toda a família humana independente de credos e classes.

Євангелієське Читання

Христа Царя: Йо 18, 33-37

Тоді знову Пилат увійшов у преторію, і покликав Ісуса, і до Нього сказав: Чи Ти Цар Юдейський? Ісус відповів: Чи від себе самого питаєш ти це, чи то інші тобі говорили про Мене? Пилат відповів: Чи жудей я? Твій народ та первосвященники мені Тебе видали. Що таке Ти вчинив? Ісус відповів: Моє Царство не із світу цього. Якби із цього світу було Моє Царство, то служба Моя воювала б, щоб не виданий був Я юдеям. Та тепер Моє Царство не звідси... Сказав же до Нього Пилат: Так Ти Цар? Ісус відповів: Сам ти кажеш, що Цар Я. Я на те народився, і на те прийшов у світ, щоб засвідчити правду. І кожен, хто з правди, той чує Мій голос.

Послання Апостола Павла до Колосян: 1, 12-20.

Дякуючи Отцеві, що вчинив нас достойними участі в спадщині святих у світлі, що визволив нас із влади темряви й переставив нас до Царства Свого улюбленого Сина, в Якім маємо відкуплення і прощення гріхів. Він є образ невидимого Бога, роджений перш усякого творива. Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено! А Він є перший від усього, і все Ним стоїть. І Він Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому Він мав першенство. Бо вгодно було, щоб у Ним перебувала вся повнота, і щоб Ним поєднати з Собою все, примиривши кров'ю хреста Його, через Нього, чи то земне, чи то небесне.

Ісус Христос, своїм життям і своїми словами погордив словом "цар" яке означало від давніх часів владу, панування, а надав йому зовсім нове значення. Цар, історично, в загальному значенні це той, що має повну владу в країні, найвищий володар в якого повна сила приказувати й рядити всім в своєму царстві, володіти над земськими і військовими справами й мати повне право давати розпорядження для людей. А люди піддані мусять його в усьому слухати й шанувати. Відзнака його права й влади це корона на голові, звичайно золота й прикрашена дорогоцінними каміннями бо він пан і голова всіх і всього в його країні. Країна де цар царює підпадає під його прикази, його всі мусять слухати й шанувати. В більшості країн в історії, царі були абсолютними панамі всього й всіх., вони накидали монархично свою волю а життя в суспільстві залежало від його приказів і без волі якої ніхто не мав права щось робити протилежно їхньому бажанні. Справді, нині справи змінилися і коли подекуди ще залишилися деякі царства, вони перетворилися більше в гонорові титули без тої великої влади, що вони колись мали. За часів життя Ісуса на землі ще була та ментальність де цар був паном всього й всіх і коли жиди сподівалися і хотіли проголосити Ісуса царем, бони ще мали те старинне поняття, що коли Він буде проголошений царем, буде мати всі права над народом.

Але з життя і зі слів Ісуса бачимо що Він зовсім змінив значення влади царя. Як це бачимо з його слів до Пилата, який запитався про його царство а у відповідь для Пилата Він ясно сказав, що він не є, не хоче бути таким царем про яке думав Пилат і жиди: "Моє царство не з цього світу, не таке як ви собі його у вашій гордості думаете. Він не прийшов на землю відбирати від людей ті царства які люди собі натворили, але прийшов звістити нове значення для слова царство. Він прийшов сказати, що Його царство це Правда і Любов. І це показалося під час його судження і засуд на смерть. Замість корони на голові він дозволив покласти терневий вінець, замість людської влади він став тим ягнятком яке не противиться зневагам і упокоренням. Царство Христове це любити як ніхто інший, віддати життя за всіх.

Царство Христове це безмежна любов до всіх, це доброта, це правда в якій нема ані краплинки неправди і бажання чогось для себе а все віддати за людей, щоб вони мали вічне щасливе життя.

О. Тарсікій З.

Rei, é o chefe de Estado investido de realeza; é o príncipe soberano de um reino; monarca, soberano. É aquele que detém o poder absoluto ou grande parcela do poder político, religioso, militar no seu Estado. Seu distintivo típico é a coroa de diversos formatos geralmente de ouro e revestida de pedras preciosas que foi usada já na antiguidade entre muitos povos. Um país é governado pelo rei, ou monarca, que exerce a função de chefe de Estado sem limites de poder ou tempo. Não há eleição, o poder decorre da hereditariedade, apenas integrantes da família real podem chegar ao cargo de rei. Na maioria dos reinados antigos o poder do rei era absoluto e se estendia para tudo e para todos, ele impunha monocraticamente sua vontade no seu reinado, muitas vezes sem contar com a vontade do povo. Hoje as coisas mudaram e apenas em alguns reinados prevalece essa mentalidade do poder absoluto e em alguns reinados que ainda sobrevivem ele reduz-se mais a títulos honoríficos.

Nos tempos de Jesus existia ainda essa mentalidade de poder absoluto do rei e até os judeus queriam um rei desse tipo e imaginavam Jesus assumir esse poder. Mas pela vida, comportamento e ensinamentos de Jesus Cristo vê-se um conceito absolutamente diferente dessa mentalidade tradicional. Respondendo a Pilatos sobre o seu reinado, Jesus diz que ele não pensa em reinar sobre as coisas terrenas nem sobre as pessoas, mas que seu reino não é deste mundo, ele não procurou organizar um exército para defendê-lo, nem construiu palácios para sua morada. Ele é um rei indefeso como apareceu quando foi preso e julgado. Seu reino é a verdade e o amor que não se impõe à força, mas é anunciado com humildade e deve ser aceito livremente sem nenhuma violência pelas pessoas de boa vontade que preferem viver já aqui na terra segundo a verdade e amor como ele ensinou durante toda sua vida visível na terra anunciando e dando exemplo de amor pela verdade. Aquela verdade e poder que existe no céu em Deus, longe desse poder praticado pelos reis terrenos orgulhosos que exerciam a sua autoridade para se impor e praticar um poder bruto e destruidor. O poder do Cristo Rei é benévolo, humilde que apenas quer o bem de todos sem procurar algo para si, oferecendo-se como sacrifício pelo bem de todos.

Pe. Tarcísio Z

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Хтось вже бачив Бога?

Ні, ніхто й ніколи Бога не бачив і не буде бачити, бо Бог це Дух і його земськими очима не можна бачити. Ані Бога, ані душі померлих, ані святих бачити людині неможливо. Молимося в молитві нашої Літургії, що Бог "Несказаний, незбагнений, невидимий, неосяжний..."

Бачили й могли бачити Ісуса Христа, який, щоб стати видимим для людських очей, стався людиною. Його бачили, слухали, чули його слова, дотикалися до нього, але Бога не людину ніхто не міг, не може й не буде бачити, бо кається в книзі Виходу, що людина не може бачити Бога й жити (Вих 20,33) а в новому завіті в Євангелії від Йоана і в посланні Йоана написано: "Бога ніхто й ніколи не бачив" (Йо 1,18; 1 Йо 11,27). А Св. Павло в листі до Колосян запитує: Як це можливо? Чи ви дійсно можете бачити «невидимого Бога?» (Кол 1,15).

Тут слід вяснити ці різні об'явлення Бога які ставалися ще в старому завіті або й стаються в новому завіті. Самого Бог ніхто не бачив і він не являвся нікому без якогось видимого образу, людського виду або природної події або земської речі, Він міг прийняти й приймав якийсь видимий знак, щоб людина могла його бачити або чути. Але це не був Бог ані Божий голос, бо Бог не говорить так як говорить людина. Це міг бути якийсь образ в якому Бог хотів показатися людям. Наприклад, для Авраама явився в трьох подорожніх особах і Авраам чув їхні слова, бачив їх, гостив, запитував, говорив з ними... Ті особи представляли Бога але це не був Бог такий який він є. Бог вжив людські види, щоб людина своїм зором і своїм слухом могла з ним увійти в контакт. Бог тільки є, Бог це буття і не має ніякої форми ні виду. В старому завіті Бог лучився з людьми, являвся у виді хмари, вогню, горючого куща, блискавки, вітру і в різних земських формах і звуках, щоб промовити до людини якої пізнання завсіді починається від чогось земського, видимого, звукового. Бог сам у собі того не має, але має змогу якось до людей звертатися, щоб передати їм свої думки, навчання, повідомлення. Бога як такого неможливо нам бачити, бо бачиться те, що матеріальне, а Бог це дух, не є матеріальний, є невидимий. Маємо різні образи Бога й кожний маляр намалював його по своєму, так як його уява виявляла, але це образи людські де хочеться дати щось конкретного для людей, щоб думати про Бога й входити з ним в злуку. Те саме треба сказати про різні появи святих або душ покійних. Вони залишили свої тіла на землі й залишилися духами а тіла в криматоріях перетворилися в попіл або в землі в порох. А дух є невидимий.

Вже старинні філософи про це думали й природнім розумом доходили до навчання, що Бог невидимий а люди його собі уявляють відповідно до своєї людської природи й представляють собі Бога такого як вони самі. Але Бог не має такого виду як люди собі думають. Їхні переконання про Бога не є правдиві, а лише виявляють бажання людей, щоб Він був такий як вони.. Наприклад, вже понад 500 літ перед Христом жив грецький філософ Ксенофант і він навчав, що Бог невидимий і не є такий як ми би хотіли й уявляємо. Бог не рухається, не є раз тут а раз там, а є всюди. Бог не має форми як люди мають і всі інші створіння. Ксенофант навчав, що як би звірята чи птахи, чи риби мали розум і вміли малювати, вони би малювали собі бога або богів подібних до них. Бог невидимий, не має видимої форми як люди чи земські створіння, не треба рухатися щоб десь бути, бо він Є і нема такого місця де йому треба би було бути, він Є!

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

Autopiedade

Eram dois irmãos. Viveram as suas infâncias juntos, estudaram juntos, divertiram-se juntos, receberam dos pais a mesma educação. O pai e a mãe insistiam que cuidassem muito da limpeza de tudo o que usam. Uma das coisas que a mãe insistia era que adquirissem o hábito de usar roupas limpas, que escovassem sapatos, palitós, casacos antes de usar. Quando deixaram de ser crianças, os pais morreram. O pai deu de presente para cada um uma Bíblia e um estojo com terço pedindo que recitassem o terço cada dia e lessem pelo menos um pequeno trecho da Palavra de Deus. Os dois tiveram que procurar a sobrevivência. Separaram-se e cada um tomou seu rumo na vida.

Depois de muitos anos se encontraram. Um deles veio bem vestido, educado, desenvolvido. Ficou muito rico. E o outro miserável, quase mendigo, sem nada para sobreviver. Viviam às custas de outros, pedindo esmola. Levava uma vida triste, desanimado, queixoso.

Eles ficaram juntos muitas horas, trocando reminiscências e bebendo saquê. O homem rico era muito generoso e afável, mas seu irmão só sabia queixar e lamuriar-se. O rico lembrava os pais com gratidão, reconhecia que se hoje é alguém na vida, isso é devido à educação que recebeu quando criança na casa de seus pais. E o outro só sabia lamentar-se, achava que leva uma vida miserável, por culpa dos pais, queixou-se que após a morte dos pais recebeu por herança apenas as roupas do corpo e poucas coisas que lhe serviu para sobreviver pouco tempo e em seguida ele teve que mendigar e só reclamar do seu infeliz destino. E o irmão rico perguntou sobre o cheque que o pai deixou para cada um numa página da Bíblia. Encontraram a bíblia toda empoeirada, abriram e de fato havia ali um cheque de despedida do pai, uma boa herança, mas a Bíblia nem sequer foi aberta e o cheque já tinha perdido todo valor e nem o banco já existia. Após lamentações, conversas, o homem miserável adormeceu chorando, e seu irmão, condoído com sua condição, resolveu lhe dar uma dádiva e antes de partir introduziu no bolso do paletó um belo diamante. "Se meu pobre irmão estiver em dificuldades poderá conseguir uma boa soma com a venda desta jóia", pensou o bom homem.

Anos se passaram e os dois amigos de novo se encontraram. Mas o homem miserável continuava assim, pobre, faminto, praguejando a sua vida e se lamentando da má sorte que tem.

- Mas como ainda estás tão pobre depois de tantos anos? perguntou o rico, surpreso.

Pobre de mim! - lamuriou-se o outro - Sou inútil, e ninguém se importa comigo! Sou incapaz de ganhar dinheiro para sobreviver! Ninguém me oferece nada para se fazer na vida, ninguém quer me ajudar. E o irmão rico perguntou onde ele deixou a seu casaco que no encontro anterior tinha e pediu que ele o limpasse com escova e ainda deu uma escova. O pobre nem sabia onde deixou o casaco, provavelmente trocou por um prato de comida com alguém que encontrou na estrada muito tempo depois de ter se encontrado e ter aquela conversa com o irmão rico. E este lhe disse:

- Teu egoísmo te fizeram um tolo! Não fosse tua profunda cegueira auto indulgente, deverias ter percebido o tesouro que deixei o bolso do teu casaco! Era um diamante precioso e sem esforço nenhum você poderia vende-lo e ter recursos para o resto da tua vida. Mas você, em vez de pensar em melhorar a tua vida, em vez de progredir, resumiu a tua vida apenas para se lamentar e nem foi capaz de escovar o casaco e encontrar o tesouro que estava com você, que eu coloquei no teu bolso.

Devemos aprender a valorizar e a reconhecer tudo aquilo que possuímos, que recebemos na infância dos pais, na catequese, na escola e poderemos ver como se sentiremos muito ricos. Agradecer os dons que recebemos dos pais, da Igreja, e não sentiremos que nos falta assim tanto para viver bem e ser feliz.

Tantas vezes já adultos e pais de famílias estamos tão concentrados em nossos problemas e dificuldades que nem sequer damos a nós próprios o valor que temos e os tesouros da religião, da cultura que recebemos na infância. Pense que você tem muitas riquezas espirituais e vai conseguir convencer-se que você é rico, mesmo que isso não implique ter, uma conta bancária recheada. Há riquezas muito mais valiosas na sua vida! **Agradeça a sua saúde, preserve o equilíbrio**, poupando-o de exageros e vícios que o desrespeitam e que ameaçam a sua integridade. Agradeça a dádiva da saúde e cuide dela com carinho, leve uma vida com hábitos saudáveis que a fortaleçam. **Saiba agradecer o trabalho que tem e deixe de se lamentar pelo que lhe falta**, agarrando todas as oportunidades com determinação e empenho, procurando todos os dias dar o seu melhor naquilo que tem para fazer.

Ser grato pelo seu trabalho é abordar os outros com um sorriso, dizer «bom dia!» e «boa tarde!» e ser bem-dispostos, sem levar para o local de trabalho outras inquietações e frustrações. Valorize tudo o que você aprendeu dos pais, da Igreja, da escola e pratique o que te ensinaram no passado.

Deus

19 липня 1945 року більшовиики замордували о. Августина Волошина, греко-католицького священника

Переслідування та арешт отця Августина Волошина

Августин Волошин був змушений виїхати до Румунії, звідти — до Югославії, Німеччини і, зрештою, до Праги. Протягом Другої світової війни він відійшов від активної політичної діяльності, знову поринувши в педагогічну — викладав на кафедрі педагогіки Українського вільного університету. У квітні-травні 1945 року виконував обов'язки ректора цього навчального закладу. Але 15 травня, одразу після взяття Праги радянськими військами, його заарештували співробітники СМЕРШу.

Комуністичний режим Радянського Союзу не міг пробачити Августину Волошину його любов до українського народу, української національної ідеї, патріотизму до української державності, антикомуністичних поглядів та політичну діяльність, спрямовану на здобуття державної незалежності Україною. Цілковито абсурдними на сьогоднішні дні видаються ті обвинувачення, які на той час щодо громадянина Чехословацької республіки у червні-липні 1945 року висунули кати Головного управління контррозвідки «СМЕРШ» Державної безпеки СРСР.

У постанові на арешт від 3 червня 1945 року, винесеній слідчим Головного управління контррозвідки «СМЕРШ» Держбезпеки СРСР майором Вайдорфом та схваленій начальником слідчого відділу цього ж підрозділу генерал-майором Леоновим, Августин Волошин (що утримувався під вартою вже з 20 травня без будь-яких на те законних підстав) обвинувачувався в тому, що:

«Волошин будучи українським націоналістом, проводив ворожу діяльність проти Радянського Союзу. У 1924 році на території Закарпатської України із числа вороже налаштованих до Радянського Союзу місцевих мешканців — українців Волошин створив так звану «Християнсько-соціалістичну партію» і до кінця 1938 року був її керівником.

В період 1937–38 рр. ця партія налагодила контакти з німецькими фашистами і за їх вказівкою проводила роботу, спрямовану на відділення від Чехословаччини Закарпатської України та створення на території останньої самостійної держави під протекторатом Німеччини, яка повинна була стати плацдармом для збройного нападу на Радянський Союз.

З цією метою восени 1938 року, за наполяганням керівництва німецького уряду, Закарпатська Україна була відділена від Чехословаччини, і на її території було створено автономну

державу на чолі з фашистським урядом.

Волошин при сприянні німців був призначений на пост прем'єр-міністра цього уряду. На початку 1939 року він створив із роздрібнених антирадянських націоналістичних партій і угруповань антирадянську організацію «Українське Народне об'єднання», в яке увійшли також члени «Християнсько-соціалістичної партії».

Будучи засновником та ідеологом «Українського Народного об'єднання», Волошин за завданням німців скеровував діяльність цієї антирадянської організації на збройну боротьбу проти Радянського Союзу за відділення від нього України і створення на її території буржуазно-націоналістичної держави під протекторатом Німеччини.

У березні 1939 року, після окупації Закарпатської України угорськими військами, Волошин разом зі своїми співучасниками втік у Німеччину, а звідтіля — в Прагу, де продовжував антирадянську діяльність, публікуючи у фашистській пресі свої статті, спрямовані проти Радянського Союзу».

І така абсурдна і безпідставна постанова на арешт (в якій навіть елементарний перелік історичних подій, географічних назв, найменування політичних партій, їх об'єднань та хронологія дат не відповідають дійсності в контексті тих політико-правових і державних процесів, що розгортались на теренах Закарпаття в 20-х — 40-х рр. ХХ ст.) була затверджена та санкціонована на найвищому рівні, не більше і не менше, а заступником начальника Головного управління контррозвідки «СМЕРШ» Державної безпеки СРСР (нач. Абакумов) та заступником Головного військового прокурора Червоної армії (гол. військ. прок. Афанасьєв). На її ж підставі 3 червня 1945 р. майор Войндорф за участю вище наведених воєначальників виносить постанову про обрання запобіжного заходу щодо Августина Волошина — взяття під варту.

Незважаючи на те, що Августин Волошин ніколи не був громадянином Російської радянської федеративної соціалістичної республіки і ніколи не вчиняв жодних дій на її території, його, громадянина Чехословаччини (про що зазначено в самих постановках на арешт та взяття під варту), на протигагу навіть діючого тоді кримінально-процесуального та кримінального законодавства російської держави у складі СРСР було притягнуто до кримінальної відповідальності за ст. ст. 58–4 та 58–11 КК РРФСР.

Дуже скоро Волошина вивезли до Москви як «особливо небезпечного злочинця» та ізолювали в камері-одиночці Лефортовської в'язниці.

Володимир Марчук, який відбував покарання за те, що здався в полон німцям, описував Августина Волошина як невисокого, повного чоловіка: «Він мав хворий шлунок і не міг їсти. Свою їжу віддавав мені. Я не знав жодної молитви, і Волошин вчив мене „Отче наш“. Кожного дня розповідав про життя Ісуса Христа, також про себе — як він їздив до Риму, до Праги. Я дізнався, що Волошин зустрічався з Ріббентропом, Бандерою і Мельником».

Безперевні, принизливі, з фізичними тортурами і психологічною (моральною) наругою над священиком, Президентом Карпатської України допити в застінках комуністичних катівень Московії швидко відобразились на слабкому здоров'ї і так уже немолодого Августина Волошина. Уже 11 липня 1945 року після чергового мордування Августин Волошин був перевезений до тюремної лікарні Бутирської в'язниці в тій же Москві. Та медична допомога, певно, вже не могла йому зарадити. Серце не витримало... Як засвідчує акт медичного огляду, проведеного черговим лікарем Бутирки «Заарештований Волошин Августин Іванович, 1874 р. народження, перебуваючи в лікарні з 11. УП-45 р. з приводу декомпресійного пороку серця, запалення нирок, хронічного коліту 19. УП-45 р. о 15 год. 20 хв. помер від паралічу серця». Так 19 липня 1945 року Августин Волошин і помер — за офіційною версією, від паралічу серця.

Так перестало битися серце великого, видатного і гідного сина України, професора, доктора о. Августина Волошина, Президента Карпатської України, Героя України (помертно), вина якого перед людиноненавистницьким та великошовіністичним комуністичним режимом полягала тільки в одному: що він народився українцем, українцем хотів жити, любив і поважав свій народ, бажав

йому щастя і доброї вільної долі, боронив мову, історію та звичаї свого народу, був патріотом і священиком з вірою в Господа Бога та майбутнє своєї держави — України.

Рівно за одинадцять місяців перед смертю отець Августин Волошин склав заповіт. Починав його так: «Душу мою вручаю Божому милосердю. Виражаю й тут мою глибоку вдячність Богові за те, що дарував мені добрих християнських родичів і добру побожну жінку, що так широко помагала мені і в духовному житті. Дуже вдячний і за те, що покликав мене до священичої служби...» Очевидно, вважав себе передусім священиком, бо тільки цей бік своєї розмаїтої діяльності назвав. Просив, аби похорон був «скромним, без світських парад». На похороні просив роздавати людям образочки із розп'яттям та проханням помолитися за отця Августина Волошина, президента Карпатської України. Просив поховати себе біля дружини в Ужгороді, а коли б «воєнні чи політичні обставини» не дозволили, то там, де відійде... Як і де поховали його - не знаємо.

Племінниця розповідала про отця Волошина (жив у неї якийсь час після смерті дружини в 1936 році), що він щодня о дванадцятій годині, коли грали в місті дзвони, молячись, казав: «Прийми, Боже, мою мученицьку смерть за віру, за народ». Чи передбачав своє мучеництво - важко сказати. Однозначно лишень, що був готовий до нього, а його довіра до Бога, покора перед Його волею були досконаліми.

Могили великого українського патріота немає — існує лише кенотаф на Ольшанському цвинтарі в Празі. 2002 року йому посмертно присвоєно звання Героя України. Вулиці, названі на честь Августина Волошина, тепер є в Києві, Львові, Ужгороді, Івано-Франківську, Стрию.

За матеріалами інтернет-ресурсу «Український інтерес» Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

continuação da edição anterior...

УКРАЇНСЬКІ ЛІКАРІ ЗА КОРДОНОМ. ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ АДАПТАЦІЇ

На лінгвістичному напрямку кількість годин збільшується. Крім цього, викладачі школи вже кілька років поспіль впроваджують ініціативу по інклюзивному вивченню іноземної мови – діти у супроводі викладача під час шкільних канікул виїжджають до англійських країн, де проживають у родині та мають можливість спілкування. У школі з поглибленим вивченням англійської мови діти її вивчають упродовж 3 годин на тиждень з 1 по 3 класи, 4 години – у 4 класі та з 5 класу – 5 годин на тиждень. У 6 класі додається курс країнознавства на англійській мові, у 10 та 11 класах – вивчення літератури на англійській мові. З 5 по 9 класи діти вивчають німецьку мову по 2 години на тиждень. Окрім школи, ще й батьки приділяють велику увагу вивченню іноземної мови своїми дітьми, розуміють, що це сприяє комунікації, досвіду, отриманню престижної робочої позиції. У місті існує безліч закладів з вивчення мови, що свідчить про затребуваність та необхідність додаткових знань.

Одним з чинників, що сприяє подальшій професійній адаптації лікарів є отримання високоякісної медичної освіти з урахуванням вимог ринку праці та сучасних технологій. У зв'язку з цим ми проаналізували окремі складові робочих навчальних планів, що найбільш сприяють підвищенню конкурентоспроможності лікаря. Саме володіння іноземними мовами на достатньому та високому рівні (не менше за B2), сучасними технологіями щодо спілкування з пацієнтом, здатності до високотехнологічної обробки результатів обстежень та досліджень є запорукою ефективною професійною адаптації та затребуваності лікаря у будь-якій галузі медицини та будь-якій країні. Аналіз освіти у престижних медичних закладах міста показав, що обсяг годин, що приділяється вивченню іноземної мови мав як негативну динаміку (у період 2015-2022 р.), так і деякі прогресивні нововведення. Так, замість 14 кредитів ECTS «загальної» іноземної мови з 2014 р. у плані навчального процесу було виокремлено 6 кредитів ECTS іноземної мови за професійним спрямуванням, що надає змогу цілеспрямовано вивчати медичну термінологію та спеціальну лексику. Проте у подальшому відбувалось зменшення аудиторного навантаження цілком у медичних вишах, що призвело і до скорочення аудиторних годин. Наразі відбувається нарощення за кількістю годин за рахунок права на додатковий вибір ще 4 кредитів ECTS дисципліни «Іноземна мова за професійним спрямуванням», а також шляхом введення вивчення додаткових іноземних мов (наприклад, німецької мови у обсязі 4 кредитів ECTS), що продиктовано необхідністю саме для тих студентів, що перебувають у Німеччині і для продовження навчання на медичному факультеті українського медичного ВНЗ відмовились від інтеграційних мовних курсів, або ще не потрапили до них.

Наближення до європейських стандартів диктує необхідність впровадження нових дисциплін, під час вивчення яких здобувачі вищої медичної освіти (студенти) набувають сучасних знань та навичок. Такими кроками можна вважати введення у робочий навчальний план медичного факультету ХНУ імені В.Н.Каразіна певних дисциплін за вибором, які, до речі, вже користуються неабияким попитом серед сучасних студентів, що тільки-но залучились до навчання. Це і «Основи менеджменту системи охорони здоров'я» (3 кредити ECTS), «Основи персоналізованої медицини» (3 кредити ECTS), «Основи планування профілактичних програм» (3 кредити ECTS), «Основи формування професійної кар'єри в медицині» (3 кредити ECTS), які додатково вводяться з 2023/2024 р. і такі оновлення відбуваються щороку, що підтверджується нарощенням загального обсягу варіативної компоненти майже утричі. Декілька трансформувалась розподіл між лекційними та практичними/семінарськими заняттями на користь останніх, що надає додаткових годин на безпосереднє опанування вміннями та навичками майбутнього фахівця у галузі «Медицина»

У Харківському Національному медичному університеті також приділяють велику увагу різноспрямованій освіті студентів, та до обов'язкового вивчення іноземних мов, основ доказової медицини, медичної статистики, додаються ще й вибіркові, такі як Європейський стандарт комп'ютерної грамотності, іноземна мова (за професійним спрямуванням) (додаткові години вивчення), людяність та емпатія в клінічній роботі медика, основи християнської етики і моралі.

Таким чином, розширення вибіркового компоненту надає можливість обирати вузькопрофільні та/або сучасні дисципліни з урахуванням майбутньої професійної траєкторії, підвищувати рівень затребуваності випускників на ринку праці, у т.ч. за кордоном.

Висновки. Аналіз ситуації як на рівні середньої освіти, так і вищої, показав, що наша країна поступово наближається до дотримання сучасних вимог до рівня знань і навичок. Медицина є однією з найтехнологічніших галузей суспільства, тому її розвиток передбачає участь високо кваліфікованих, гарно налаштованих на навчання кадрів. Розуміння майбутнього, нові можливості, що надає нам наближення до Європейського Союзу, полегшить інтеграцію у спільний медичний простір та сприятиме рівновазі у працевлаштуванні у будь-якій країні.

<http://www.kharkivosvita.net.ua/>

<https://knmu.edu.ua>

<https://karazin.ua> Авторі:

Ольга Петюніна, провідний науковий співробітник відділу профілактики та лікування невідкладних станів у Державній Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Ганна Ісаєва, старший науковий співробітник у Державній Установі «Національний інститут терапії ім.Л.Т.Малої НАМН України», доктор медичних наук.

Жанна Сотнікова-Мелешкіна, завідувачка кафедри гігієни та соціальної медицини у Харківському національному університеті імені Василя Назаровича Каразіна, доктор медичних наук, професор.

Дизайн дослідження, оброблення статистичних даних – Петюніна, Ісаєва. Створення опитувальників, оброблення статистичних даних – Сотнікова-Мелешкіна. Написання тексту – Петюніна, Ісаєва, Сотнікова-Мелешкіна.

Ir. Juliana Maria Roik, SMI

No dia 21 de agosto de 2023, às 9h30min Ir. Juliana Maria Roik completou sua missão nesta terra e foi chamada por Deus para retornar ao seu lar celestial. Ela tinha 95 anos de idade e 79 anos de Vida Consagrada na Congregação das Irmãs Servas de Maria Imaculada.

Ir. Juliana nasceu no dia 13 de abril de 1928 em Gonçalves Junior, município de Irati. Seus pais eram Paulo Roik e Anna Fostaty Roik. Maria era uma dos 10 filhos do casal. A sua família era muito unida e amável, seus pais muito fervorosos, viviam a fé com zelo e firmeza, transmitindo aos filhos toda a riqueza e seriedade da vida cristã. A oração pessoal, familiar e comunitária fazia parte da vida desta família. Maria recebeu os sacramentos do Batismo e Crisma na igreja de Irati que pertencia à Paróquia São Josafat em Prudentópolis.

Ir. Juliana não foi a única filha a consagra-se a Deus na Vida Religiosa, mais duas de suas irmãs também acolheram esse chamado e vivem sua vocação na congregação das Irmãs Servas: Ir. Eutemia Roik e Ir. Eufrosenia Roik.

Ir. Juliana escreveu no relato de sua história que desde pequena desejava muito ir para escola, como no interior onde moravam não havia tanta possibilidade, seus pais decidiram levar ela e sua irmã Paulina (Ir. Eutemia) para o internato das irmãs em Prudentópolis. Quando a Ir. Severina Struzhak mostrou o internato inteiro, Maria não se interessou por nada, estava tomada pelo choro e saudades de casa. Ela acabou ficando somente 6 meses no internato e depois pediu para voltar para a casa dos pais, não conseguiu acostumar-se.

Porém no ano seguinte, 1938, as Irmãs Servas iniciaram a missão na comunidade de Linha B e então Maria frequentou a escola ali mesmo. Ela relata que amava muito as irmãs e que aprendeu a cantar com elas. Assim se expressou ao falar das Irmãs: “as irmãs nos ensinaram muito, principalmente a amar Jesus e a Puríssima Virgem Maria...”

Quando terminou a 4ª série, Maria foi novamente para Prudentópolis, agora mais crescida não teve dificuldades na adaptação. Continuou ali seus estudos até o momento que sentiu o chamado de seguir na vida religiosa. Foi então pedir para a então Superiora Provincial, Ir. Anatólia Tecla Bodnar, SMI a permissão para ingressar no noviciado. Em sua última visita aos pais, antes de ingressar no noviciado, Ir. Juliana relata o seguinte acontecimento: “Entrei na casa e meu olhar pousou imediatamente na imagem da Virgem Imaculada e Jesus Cristo. Naquele momento, fui envolvida por um amor tão grande e disse: Jesus, eu quero ser tua, tua para sempre. Esse sentimento foi tão profundo que toda vez que me lembro daquele momento, sinto-me fortalecida.”

Com essa firme decisão, Maria foi admitida na Congregação no dia 01 de janeiro de 1944. O Noviciado iniciou no dia 07 de julho de 1944 e a profissão dos primeiros votos se deu no dia 12 de julho de 1946. Sua mestra do noviciado foi a Ir. Benedita Czornij. Ao trilhar a Vida Consagrada, Maria adotou um novo nome como sinal de uma vida nova que se iniciava. Assim, Ir. Juliana deu passos na formação da Vida Consagrada e fez seus votos perpétuos no dia 12 de julho de 1952, quando a Superiora Geral era Ir. Veronica Garguil e Superiora Provincial Ir. Teofania Borchtech.

Ir. Juliana, foi sempre muito grata pela sua vocação, exercia sua missão com amor, simplicidade, dedicação, responsabilidade e alegria. Confiava na graça de Deus e tinha plena certeza de que Jesus estava sempre presente em sua vida e da comunidade. Apesar de viver em tempos que eram de maior carência material, afirmava que nunca faltou nada porque, Deus em Sua Divina Providência, sempre amparava através das pessoas onde realizavam seu apostolado.

Irmã Juliana amou e serviu em várias comunidades aqui no Brasil (Esperança, Paulo Frontin, Jangada, União da Vitória, Curitiba, Pitanga, Mamborê, São Pedro, Palmital, Marcondes) e por alguns anos na Argentina. Destacamos seu trabalho realizado em Curitiba, uma vez que esteve à frente da construção e organização da Escola Madre Anatólia. Ir. Juliana, humilde e alegre, exerceu seu carisma dedicando-se à educação, catequese, trabalhos pastorais e outras atividades da casa, principalmente quando estava na função de superiora da comunidade.

Após uma queda em que fraturou o quadril, Ir. Juliana precisou de cuidados especiais, por isso foi levada para Vila Madre Anatólia em Prudentópolis no dia 13 de outubro de 2019. Ali, ela se deixou ser cuidada, era amável, calma, sorridente e gostava muito de rezar, seguidamente era vista na capela, em oração. Antes de ser diagnosticada com Alzheimer, ela se comunicava muito bem e participava assiduamente das atividades da comunidade. Com avanço da doença perdeu a locomoção, fez uso da cadeira de rodas e já não conseguia se comunicar tão bem.

Assim, no dia 21 de agosto de 2023, Ir. Juliana Maria Roik, SMI encerrou sua missão nesta terra e foi ao encontro d'Aquele que a atraiu, amou e chamou. Que o Senhor recompense a Ir. Juliana Maria Roik pelo seu esforço, dedicação, vida de oração, simplicidade e humildade, por tudo o que ela foi e fez pela Igreja, pela congregação e pelo povo. **Вічна її пам'ять.**

“Agradeço a Deus pelo meu chamado, regozijo-me e peço perseverança até a morte.”

(Irmã Juliana Maria Roik, SMI)

Texto elaborado por: Ir. Juliane Martinhuk, SMI

IRMÃ ANATÓLIA, UM ANJO DE MISERICÓRDIA

Irmã Anatólia deixou uma mensagem de serviço, de testemunho, de oração, de sacrifício e de caridade no atendimento aos doentes, pobres e fragilizados. Outras Irmãs pelo seu exemplo puderam fazer uma caminhada semelhante trilhando as mesmas veredas, no seguimento a Jesus Cristo. Com o seu modo de ser e de fazer, ela atraiu outras tantas vocações para a Congregação sendo modelo vivo de Consagração e doação. As Irmãs corresponderam ao chamado de Jesus que lhes disse: “*Eu sou o Caminho a Verdade e a Vida*”. Jo (14,6). “*Vinde após mim; eu vos farei pescadores de homens*”. (Mc 1,17)

Irmã Anatólia Tecla Bodnar, SMI, termina sua missão aqui na terra.

“*Minha alma desfalecida se consome suspirando pelos átrios do Senhor*”.

“*Meu coração e minha carne exultam pelo Deus vivo*”. Sl 83,3

Existe um novo chamado. Ir. Anatólia parte para a Eternidade junto Daquele que a chamou, Consagrou e enviou para terras brasileiras.

Nos seus últimos anos de vida, foi acometida por uma incurável gangrena. Em seu leito oferecia suas dores pela Igreja, pela Congregação, pelos Sacerdotes e pelo povo ucraniano no Brasil, ao qual dedicou sua vida. Nesses momentos, buscava forças na oração e na contemplação da Paixão de Jesus.

O Padre Josafat Roga, OSBM, visitava-a seguidamente nos últimos dias de sua enfermidade, no seu depoimento, disse: “*Com que paciência heróica não passou seus dolorosos e últimos dias! Era mansa e humilde de coração. Seu espírito de oração a sustentou em todas as provas por quais teve de passar. Carregou a cruz heroicamente*”.

Após dois anos de enfermidade, faleceu dia 16 de fevereiro de 1956 em Prudentópolis, PR – Brasil. Seus restos mortais encontram-se no Cemitério Ucraniano São Josafat nesta cidade. Ir. Anatólia não se cansa de fazer o bem. Continua sua missão no céu, ajudando aqui na terra os que a ela recorrem.

O povo tinha grande credibilidade no tratamento que ela fazia. A partir de sua morte continuam pedindo ajuda e interseção. Por isso, hoje ela é um tipo de “Pronto Atendimento” aos problemas de saúde e outras necessidades que as pessoas têm. Quem visita o Cemitério, visualiza logo a sepultura da Irmã Anatólia, devido à grande quantidade de vasos, e outros objetos que são aí deixados. Muitas placas de agradecimento de graças recebidas estão afixadas no murinho do Cemitério.

Seja você também, mais um, a colaborar pela causa de sua Beatificação.

Neste Ano vocacional, temos um exemplo concreto de Vocação Graça e Missão a seguir, a qual foi assumida com toda a força de uma Consagração. Destacamos o modelo de Vida Religiosa, de Coração ardente, de pés a caminho: Irmã Anatólia.

Ir. Maurícia Gaiovis SMI

Edição completa de 14 volumes das obras de Lessia Ukrainka no Brasil!

A edição completa de 14 volumes das obras de Lessia Ukrainka, preparada na Universidade Nacional Volyn em homenagem a Lessia Ukrainka, foi apresentada e transferida para a biblioteca da Escola dos Sábados "Lessia Ukrainka", da Sociedade Ucraniana do Brasil (Curitiba).

A Sociedade Ucraniana do Brasil, fundada em 1922, opera a Escola dos Sábados "Lessia Ukrainka", organizada pela Organização Feminina, que inclui mulheres tanto de origem ucraniana quanto de outras origens, interessadas na cultura da Ucrânia e sua preservação.

A Organização Feminina foi fundada em 1924, como um braço da Sociedade Ucraniana do Brasil (antiga União Agrícola Instrutiva), com o objetivo de manter as tradições trazidas pelas ancestrais ucranianas e também ajudar famílias carentes de imigrantes ucranianos.

A Organização Feminina vê sua principal tarefa como a preservação da língua e da cultura. Ela consegue encarnar isso através da Escola dos Sábados, com o nome de Lessia Ukrainka, fundada oficialmente por mulheres incansáveis no início dos anos 1970.

Na escola, professores voluntários tentam incansavelmente acender uma centelha de amor pela Ucrânia nos corações das crianças, mas também de seus pais. Uma vez por semana, crianças de 5 a 14 anos assistem a aulas de estudos ucranianos, aprendem a língua (nível básico), dança e canto, se familiarizam com a arte ucraniana, estudam vários aspectos da cultura ucraniana, a história da Ucrânia e a imigração para o Brasil, e se envolvem na personificação da vida ucraniana por meio de dramatizações teatrais.

Em 27 de abril de 1996, a Escola dos Sábados foi oficialmente chamada de Escola dos Sábados "Lessia Ukrainka", em homenagem à grande poetisa.

Durante um estágio científico na Pontifícia Universidade Católica do Paraná (Curitiba), uma missão responsável foi realizada em nome dos filólogos de Volyn.

Durante a apresentação, foi enfatizado o valor da edição completa de 14 volumes das obras. Os caminhos autobiográficos da vida de Lessia Ukrainka foram percorridos e seus principais mandamentos foram enfatizados.

Doutora em Filologia, Professora, Chefe do Departamento de Literatura Estrangeira e Línguas Eslavas, em homenagem ao Professor Mykhailo Hetmanets, da Universidade Nacional Pedagógica Hryhoriy Skovoroda Kharkiv, professora visitante da Universidade Unicentro em Irati (Brasil), Svitlana Krivoruchko, que esteve presente no evento, enfatizou a importância da publicação apresentada e gratidão profissional aos colegas de Volyn, por seu trabalho científico minucioso.

Svitlana Krivoruchko leu os poemas "Eu sabia que..." e "Retrato Feminino" e interpretou a canção de ninar "O sol se pôs há muito tempo atrás", sobre os poemas de Lessia Ukrainka, permitiu sentir a beleza da língua e das canções ucranianas. Svetlana Krivoruchko traduziu esses poemas e canções para o português para que o público do Brasil pudesse compreender melhor a essência dos subtextos poéticos de Lessia Ukrainka.

Palavras sinceras de gratidão à Universidade Nacional Lesya Ukrainka Volyn, bem como à equipe de filólogos que trabalharam nesta coleção de obras foram expressas pela Diretora da Organização Feminina, Ana Maria Bowkalowski Mazepa, que desejou a todos VITÓRIA, PAZ e APOIO DE DEUS!

Agora, todos que desejarem entrar em contato com a herança criativa da grande mulher ucraniana no Brasil têm essa oportunidade!

Zhanna Virna, Doutora em Ciências Psicológicas, Professora do Departamento de Psicologia Pedagógica e do Envelhecimento da Universidade Nacional Lesya Ukrainka Volyn, Professora Visitante da Pontifícia Universidade Católica do Paraná (Curitiba, Brasil).

Tradução:
Larissa Malhovano

SI vis pacem, para bellum.

Se queres a paz, prepara-te para a guerra. Este é um provérbio latino que traz o ensinamento que uma sociedade sendo forte está menos apta a ser atacada por inimigos. Não fosse a forte resistência ucraniana à maciça agressão militar russa a partir de 24 de fevereiro de 2022 o mundo ocidental não teria dado o apoio necessário à Ucrânia. Lamentavelmente, a única conversa diplomática que a Rússia é capaz de ouvir é o tronar de canhões. Daí que o meio diplomático mais adequado ainda é o apoio em armas à Ucrânia para poder defender-se da agressão imperial russa.

A Rússia teve, neste último sábado dia 23 de setembro, o descaramento de discursar na Assembleia Geral da ONU, pela pessoa do seu Ministro de Relações Exteriores Serguei Lavrov, afirmando sobre o plano de paz proposto pelo Presidente Volodymyr Zelensky: "É completamente inviável. Não é possível implementar isso. Não é realista e todo mundo entende isso, mas, ao mesmo tempo, eles dizem que essa é a única base para as negociações." Em termos concretos, o que a Rússia quer dizer que a paz só é possível com o reconhecimento pela Ucrânia da anexação pela Rússia dos territórios atualmente ocupados pela agressão militar incluindo a Criméia. Serguei Lavrov vem dizer a Assembleia Geral da ONU, sejamos realistas, só é viável o reconhecimento por essa Assembleia Geral a violação pela Rússia do artigo 2.º desta organização.

Além da violação do Artigo 2.º da Carta das Nações Unidas que estabelece que "Todos os Membros deverão evitar em suas relações internacionais a ameaça ou o uso da força contra a integridade territorial ou a dependência política de qualquer Estado, ou qualquer outra ação incompatível com os Propósitos das Nações Unidas.", a Rússia violou outros acordos e tratados internacionais com a Ucrânia e o Memorando de Budapeste.

Por razão que o Presidente Volodymyr Zelensky ao discursar na ONU disse: "E não é o diálogo entre as chamadas grandes potências algures à porta fechada que pode garantir-nos a todos uma nova era sem guerras, mas o trabalho aberto de todos os povos em prol da paz. No ano passado, apresentei as linhas gerais da fórmula de paz ucraniana na Assembleia Geral da ONU. Mais tarde, na Indonésia, apresentei a Fórmula completa. E durante o ano passado, a Fórmula da Paz tornou-se a base para a atualização da arquitetura de segurança existente. Podemos agora restaurar a Carta das Nações Unidas e garantir toda a força da ordem mundial baseada em regras. Amanhã apresentarei os detalhes numa reunião especial do Conselho de Segurança da ONU. O principal é que não se trata apenas da Ucrânia. Mais de 140 estados e organizações internacionais apoiaram total ou parcialmente a fórmula de paz ucraniana. A fórmula de paz ucraniana está a tornar-se global. Os seus pontos sugerem soluções e medidas que irão impedir todas as formas de armamento que têm sido utilizadas pela Rússia contra a Ucrânia e outros países e que podem ser utilizadas por outros agressores."

O essencial do plano da paz da Ucrânia é que a Rússia desocupe os territórios ocupados. E foi o que disse o representante da Albânia quando dirigia a sessão do Conselho de Segurança da ONU para o representante russo quando este se insurgiu contra a Ucrânia usar da palavra no Conselho: "Desocupe a Ucrânia e o Presidente da Ucrânia não necessitará de usar a palavra neste conselho."

O Presidente da Ucrânia Volodymyr Zelensky denunciou na Assembleia Geral da ONU "a tentativa óbvia da Rússia de usar a escassez de alimentos no mercado mundial como arma em troca do reconhecimento de alguns, senão de todos, os territórios por ela capturados. A Rússia usa os preços dos alimentos como arma. Afeta áreas desde a costa atlântica da África até o Sudeste Asiático. Tal é a escala da ameaça." Denunciou a chantagem nuclear com a ocupação da Central Nuclear de Zaporizhia e o genocídio contra o povo ucraniano com o rapto de milhares de crianças.

Enfim disse Zelensky: "A cada década, a Rússia inicia uma nova guerra. Partes dos territórios da Moldávia e da Geórgia permanecem ocupadas. A Rússia transformou a Síria em ruínas. E se não fosse pela Rússia, as armas químicas nunca teriam sido utilizadas na Síria. A Rússia quase absorveu a Bielorrússia. Ameaça obviamente o Cazaquistão e os países bálticos... E o objetivo da atual guerra contra a Ucrânia é transformar a nossa terra, o nosso povo, as nossas vidas, os nossos recursos numa arma contra vós, contra a ordem internacional baseada em regras. Muitos assentos na sala da Assembleia Geral poderão ser esvaziados se a Rússia tiver sucesso na sua insidiosidade e agressão."

A arquitetura internacional da paz na Ucrânia está ligada a uma arquitetura maior de reforma da própria estrutura das Nações Unidas. E não se trata tão somente de ampliar a composição do Conselho de Segurança da ONU, incluindo nele países como o Brasil, mas de tirar o poder de veto das grandes potências. Pois na atual situação, assinam tudo, mas não cumprem nada.

Daí porque quando perguntaram a Zelensky sobre acordos com a Rússia sem se definir uma estrutura de segurança global ele respondeu: "Não se pode confiar no mal. Perguntem a Prigozhin se dá para contar com as promessas de Putin". Prigozhin foi o último a fazer um acordo com Vladimir Putin e pouco tempo após seu avião foi sabotado e ele morto.

Por essa razão que o Brasil que vem votando na ONU pela condenação da agressão militar russa a Ucrânia não pode ceder ao canto de sereia de Vladimir Putin e Serguei Lavrov na sua proposição do "realismo russo", ou seja, negue a agressão, mas reconheça o resultado fático da agressão.

Ambas as partes consideraram positivo o encontro que o Presidente Zelensky da Ucrânia e o Presidente Lula do Brasil tiveram em Nova York durante a Assembleia Geral da ONU. Que seja um bom começo após tantas declarações e afirmações reveladoras de desconhecimento, absurdas e tantos desencontros.

Para colaborar nesse processo a Representação Central Ucraniano Brasileira solicitou a Presidência da República audiência com delegação da comunidade ucraniana brasileira para que os brasileiros descendentes de ucranianos possam transmitir os sentimentos e posições nossas de brasileiros sobre o apoio humanitário do Brasil a Ucrânia e sua participação nas negociações de paz.

Vitorio Sorotiuk
Presidente da Representação Central Ucraniano Brasileira

Liudmyla Vasylevska

Liudmyla (Berezyna) Vasylevska era o nome por trás do pseudônimo de Dniprova Chayka. Professora e escritora ucraniana entre os séculos XVIII e XIX, nasceu em outubro de 1861 na aldeia de Zeleny Yar, na região de Mikolayiv. Durante toda a sua infância e mocidade ela viveu no sul da Ucrânia, onde estudou em Odessa.

Em 1879, começou a trabalhar como professora particular e logo em seguida, em Kherson, lecionou em várias escolas rurais. E foi só entre 1883 e 1885, durante o início de sua jornada profissional, que conseguiu publicá-los em almanaques, periódicos e revistas locais.

Nesse interim, em 1884, Liudmyla participou do VI Congresso Arqueológico e Etnográfico em Odessa, onde apresentou para os participantes três cadernos repletos de canções folclóricas ucranianas que eram cantadas pelos moradores da província de Tavryche.

Já em Kherson em 1885, ela se casou com o historiador ucraniano Teofan Vasylevsky, que naquele momento trabalhava como estatístico provincial. Nesse período o incentivo a preservação da cultura ucraniana ou sua promoção eram vistos como crime pelo Império Russo, e por isso, os dois passaram a ser vigiados pela polícia, acusados de nacionalismo ucraniano.

Além de escrever poemas e contos, ela também atuava na tradução de literatura russa e sueca; bem como trabalhou com Mykola Lysenko em operetas infantis. E ainda, era uma ávida colecionadora de canções folclóricas e histórias orais que circulavam nas aldeias.

A partir de 1887, Liudmyla publicou no almanaque Pershiy Vinok e nas revistas Dzvinok, Pravda e Zorya. Graças a isso, ficou conhecida nacionalmente e despertou interesse e elogios dos críticos.

Em 1905, o casal mudou-se para Kyiv para que ela pudesse assumir um cargo na Prosvita. Infelizmente, no mesmo ano, Liudmyla foi presa e teve seus escritos confiscados pelo governo russo. A acusação foi de que ela escrevia e promovia literatura antigovernamental, além de ter ajudado presos políticos ucranianos. Nas suas obras é possível perceber o retrato da vida do campesinato ucraniano e também da intelectualidade, e quem sabe, foi isso que tanto incomodava o governo russo.

Mesmo encarcerada, ela continuou escrevendo e seu nome aparecia sempre nos círculos literários ucranianos, que discutiam desde a ilegalidade de sua prisão até suas influências: Shevchenko, Gogol, Pushkin, Lermontov, Turgenev, Shiller e até Kotsyubynskyi.

As informações sobre quanto tempo Liudmyla ficou na cadeia são imprecisas. Sabe-se que em 1909 ela ficou muito doente, e por isso, foi para Odessa para realizar um tratamento, onde ficou até 1911. Apesar de ter acesso aos melhores remédios e médicos da época, sua enfermidade só ficava mais grave. Foi só a partir de 1918 que ela conseguiu voltar a escrever, mas logo foi interrompida mais uma vez, por causa da saúde, em 1920.

Dos seus escritos é possível perceber que os acontecimentos históricos que vivenciava eram transmitidos de alguma forma para o papel, criticando a política colonial do czarismo russo na Ucrânia, a busca democrática contra a opressão governamental, o trabalho pesado sobre os ucranianos, a vida dura do camponês.

Dnipro Chayka usava algumas expressões populistas como “liberdade total”, “desenvolvimento da terra natal” e “derrubando os grilhões do povo” que certamente incomodavam as autoridades russas e a colocavam como um alvo, por defender sua nação e seus irmãos étnicos.

Liudmyla Vasylevska faleceu em março de 1927 e foi enterrada na capital ucraniana, no cemitério Baykovo.

YAVORIVSKA TORTA

Nesta edição retornamos às receitas culinárias. Hoje, de modo especial, apresentamos uma receita com ingredientes bastante utilizados pelos ucranianos: trigo sarraceno ou tatarca (Гречка), batatinha e massa de trigo branco.

Ingredientes para a massa

120 ml de leite ou água
250 g de farinha de trigo
1 colher (sopa) fermento seco ou fresco
1 ovo
50 ml de óleo
1 pitada de sal e de açúcar

Ingredientes para o recheio

150 g de trigo sarraceno ou hrétchka
1 kg de batatinha
2 cebolas média
2 a 3 colheres de óleo

Temperos a seu gosto, como, salsinha, pimenta do reino, orégano, etc.

Modo de preparo

Se for usado fermento fresco, ele deve ser diluído em pequena quantidade de água morna ou leite com 1 colher de açúcar e reservado por alguns minutos. O fermento seco pode ser adicionado diretamente à farinha. A seguir misture todos os ingredientes e amasse bem. Caso tenha utilizado o açúcar para dissolver o fermento, não adicione mais. Cubra a massa e deixe em local quente. Descasque as batatas, corte em cubos e cozinhe. Faça um purê com ela e reserve. Cozinhe o trigo sarraceno e deixe secar a água. Frite a cebola nas 3 colheres de óleo e deixe esfriar um pouco. Misture muito bem a cebola, o purê e trigo sarraceno. Normalmente a porção de trigo sarraceno deve ser igual a quantidade do purê, para que o recheio fique cremoso. Tempere a seu gosto com ervas, sal e pimenta. Abra a massa, com rolo, calculando para que o recheio caiba no centro dela e as bordas fiquem livres. Pegue as bordas da massa e puxe para o centro e cole muito bem as pontas. Coloque em uma assadeira redonda, untada, com as bordas grudadas para baixo e dê uma leve amassada para que fique da mesma altura. Faça buraquinhos com um garfo e pincele a massa com uma gema batida. Polvilhe com gergelim, sal grosso (algumas pedrinhas), linhaça. Asse em forno aquecido em torno de 200 graus até dourar a massa.

Esta torta é uma ótima sugestão para dias de jejum, quando não se consome carne ou para pessoas que não a consomem. Espero que gostem da receita.

Um grande abraço a todos e até a publicação de receitas natalinas.

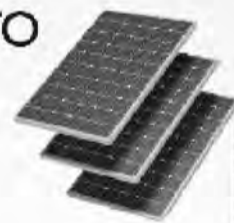
Слава Ісусу Христу

Eugênia Osatchuk

Сонячна електростанція - Виробляй свою власну електричну енергію.

- Excelência Solar Usinas -

**DESENVOLVIMENTO
SUSTENTÁVEL
ENERGIA
RENOVÁVEL**

Produza sua própria energia!

Torne-se já um proprietário de um sistema solar e conheça todas as possibilidades desse universo rentável e sustentável!

E pra você, produtor rural, uma condição única e diferenciada! Nossos Geradores Fotovoltaicos estão habilitados para Crédito Rural. Corra e aproveite todas as vantagens que o ano safra 23/24 te ofereça!

Além do tudo, o investimento em uma Usina Solar particular de uso próprio contribui para uma mudança em passos largos da Matriz Energética brasileira em direção a uma fonte completamente limpa de energia.

excelênciasolar
USINAS

www.excelenciasolar.com.br

@excelencia.solar.usinas

(42) 99953-3259 | (42) 99119-4355

Rua Conselheiro Zacarias, 1100, Canisianos, Irati-PR

Rostyslav Tronenko

Coluna do Embaixador Tronenko

Caros leitores,

Dessa vez escolhi para minha coluna a opinião de um cientista americano, que fala e escreve em russo e sobre a Rússia, nomeadamente sobre o seu líder e a ideologia dele. Escreve de maneira clara, sucinta e atual.

Espero que sua opinião seja interessante não só para os ucranianos e russos, mas principalmente para aqueles que continuam fazer figura que a guerra da Rússia na Ucrânia é longínqua, complexa e não representa nenhum perigo para a paz e segurança mundial, e que eles como políticos e estadistas podem continuar a fazer negócios com o país agressor como antigamente.

Boa leitura! Rostyslav Tronenko - Embaixador da Ucrânia

Estado nazista. Yuri Yarym-Nagaev - sobre a ideologia de Putin

Direi imediatamente que uso a palavra “nazismo” não como um insulto, como muitas pessoas fazem hoje em dia, mas no seu significado exato. Nazismo é a abreviação de Nacional-Socialismo, o regime que estava no poder na Alemanha de Hitler e que agora governa a Rússia. Os soviéticos evitaram a palavra “nazismo”, e ainda mais a sua forma expandida, nacional-socialismo, porque a segunda palavra soava muito familiar.

Preferiam o termo “fascismo”, que era incorrecto para a Alemanha, e falavam de “invasores fascistas alemães”, e o famoso filme de Mikhail Romm, que expôs o regime de Hitler, foi chamado de “Fascismo Comum”. Mas mesmo na ausência da palavra “socialismo” no título, os espectadores viram no filme uma grande semelhança entre os regimes hitlerista e stalinista.

Para explicar esta semelhança, é importante clarificar a definição de nazismo, introduzindo a palavra-chave “totalitário”. O nazismo é o socialismo nacional totalitário. Os russos estão mais familiarizados com o socialismo totalitário internacional, ou simplesmente comunismo, que os governou durante quase 75 anos e ainda não desapareceu completamente. Também emergiu uma terceira forma – o socialismo totalitário religioso, que agora governa no Irão.

O principal em todos estes regimes é o totalitarismo. A diferença na primeira definição – nacional, internacional ou religiosa – é a menos importante. Todos esses regimes estão relacionados e geralmente amigáveis. Isto é agora claramente visível na unificação da Rússia, da China e do Irão contra a democracia que eles odeiam. Além disso, ao seu tempo, Hitler e Stalin uniram-se contra o mesmo inimigo comum e juntos iniciaram a Segunda Guerra Mundial contra ele.

Das três formas de totalitarismo, o novo regime de Putin baseou-a exatamente no socialismo nacional totalitário, ou simplesmente no nazismo. Para estarmos convencidos disso, é necessário e suficiente estabelecer que todos os seus três componentes principais - nacionalismo, totalitarismo e socialismo - dominam o sistema político russo.

Quanto ao socialismo, a Rússia herdou-o do comunismo soviético e nunca se separou dele. O socialismo, ao contrário do comunismo, não exige a abolição completa da propriedade privada e de uma economia de mercado. É determinado pela universalidade dos cuidados de saúde, da educação, etc. e dos elevados impostos necessários para os proporcionar. A Rússia tem tudo isso. A presença de milionários e de um sector de mercado naquele país, como na Suécia e noutras social-democracias europeias, não contradiz de forma alguma o facto de todos estes países serem socialistas.

No socialismo existente, para estabelecer o nazismo, ainda é necessário assegurar a sua parte principal - o totalitarismo nacional. A Rússia regressou ao totalitarismo por um caminho longo e tortuoso. Nos últimos 30 anos, mudou sete sistemas políticos e económicos. Tendo abandonado o comunismo, ela mudou para a democracia, mas não por muito tempo. Logo ela mudou para o terceiro sistema, a autocracia de Yeltsin.

Com o enfraquecimento do poder de Yeltsin, durante a mesma década de 90, passou para o quarto sistema - uma oligarquia, apelidada na Rússia de Sete Boyars. Os anos dois mil começam com a transição para o quinto sistema - a junta da KGB. Além disso, Putin, apesar do seu cargo, era inicialmente apenas um dos membros do grupo. A junta suprime os primórdios da liberdade russa, estabelecendo a chamada democracia controlada. Gradualmente, Putin aperta as rédeas do poder e se torna o único ditador. Há uma transição para o sexto regime, novamente a autocracia, agora de Putin, que se autodenomina uma vertical de poder.

As autocracias precisam do apoio do povo, que Putin consegue fornecer através das receitas provenientes do petróleo caro, do crescimento de uma economia libertada do comunismo e da ordem que emergiu após o fim da ilegalidade. Embora não houvesse mérito pessoal em tudo isso, tudo foi para o seu cofrinho e apoiou o seu poder. Gradualmente, porém, o crescimento da prosperidade estagnou, os processos democráticos dentro do país e especialmente à sua volta expandiram-se e a popularidade de Putin começou a cair. Ele entendeu que para manter seu poder precisava tomar algumas medidas.

Quais exatamente, a Crimeia mostrou a ele. Putin aproveitou-a não tanto para concretizar as ambições imperiais, mas porque considerou absolutamente necessário abrandar a revolução democrática ucraniana e evitar que ela se espalhasse para o território russo. Mas então ele recebeu um bônus inesperado. A euforia de “a Crimeia é nossa” que se seguiu à anexação da península aumentou drasticamente a sua popularidade. E ele decidiu que para manter o poder precisava de uma ideologia.

Com esta decisão, colocou a Rússia no caminho do totalitarismo, porque ao aceitar a ideologia, o autoritarismo torna-se totalitarismo. Tendo completado um círculo, tendo passado por todas as metamorfoses, a Rússia regressou ao quebrado totalitarismo soviético, do qual restaram apenas lascas. Para reuni-los novamente, ele precisava de uma nova ideologia dominante.

Putin não gostava de ideologia e, no início de seu reinado, dissociou-se dela de todas as maneiras possíveis. Ele enfatizou que ele e outros homens da KGB eram estatistas, não ideólogos, e que o Partido Comunista era apenas um fardo para eles. Ele até mudou a face de toda a história soviética, reclassificando os principais comunistas, Stalin e Andropov, como gestores. No entanto, quando as coisas esquentaram, teve que recorrer novamente à ideologia e se tornar um ideólogo.

Mas onde conseguir essa ideologia, quando não havia nada pronto? Os bolcheviques chegaram ao poder sob a bandeira do comunismo. O mesmo acontece com Hitler, já com uma ideologia nazista pronta. Mas nenhuma bandeira ideológica pairava sobre o Kremlin naquele momento. Era necessário levantar novamente a bandeira do comunismo ou encontrar urgentemente algo novo.

Putin restaurou alguns atributos da ideologia comunista logo após chegar ao poder. A foice e o martelo e o hino soviético apareceram novamente. O líder de longa data do comunismo mundial, Joseph Stalin, foi elevado ao pedestal. Mas não era conveniente colocar novamente o comunismo à frente de um novo regime totalitário. Afinal, ele foi rejeitado recentemente por grande parte dos russos. Era necessária uma ideologia nacional mais russa.

As ideias nacionais na Rússia pós-soviética floresceram e multiplicaram-se. O seu alcance era amplo, mas predominavam várias formas de nacionalismo totalitário. A criação típica e mais famosa foi “Mundo Russo”. Por enquanto, o desenvolvimento destes protótipos ideológicos ocorreu fora do governo e Putin não os acolheu realmente bem.

Mas quando se tratou de escolher a ideologia necessária, ele começou a inclinar-se não para o comunismo ultrapassado, mas para o totalitarismo nacional e começou a usar os principais elementos do “Mundo Russo” e outros desenvolvimentos semelhantes.

Ele próprio começou a mencionar a história da Rússia e glorificar Ivan, o Terrível, e Pedro, o Grande. Putin começou a se orgulhar de algumas tradições e valores russos e a compará-los com alguns ocidentais. Ele indicou claramente que de todas as ideologias totalitárias está inclinado a escolher a nacional, isto é, a ideologia do nazismo.

Putin confirmou a sua escolha do nazismo como ideologia de Estado ao escolher Ivan Ilyin, um filósofo russo conhecido pela sua proximidade ao nazismo, como sua inspiração ideológica. O Ilyin manifestou isso não apenas nos seus escritos, mas também na sua veneração de Hitler e Goebbels. Para este último, Ilyin serviu diretamente em seu Ministério da Propaganda. Putin garantiu pessoalmente o transporte das cinzas de Ilyin da Suíça e compareceu ao seu enterro em Moscovo. Ele mais de uma vez o chamou de seu filósofo favorito, muitas vezes se referiu a ele e ordenou que seus subordinados fizessem o mesmo.

A ideologia dominante não é apenas simbolismo ou ferramenta de propaganda. Ela requer ações específicas das autoridades, que lhes prescreve estritamente. As exigências do totalitarismo são a intolerância ideológica, a agressividade e o expansionismo. A diferença entre totalitarismo e autoritarismo é que o seu controlo se estende não apenas à política, mas a todas as esferas da vida: cultura, ciência, economia, religião e até vida privada. Finalmente, para estabelecer o totalitarismo, é importante tornar o país o mais fechado possível.

Passos em todas essas direções têm sido dados gradualmente há muito tempo, mas recentemente tudo isso foi lançado ao máximo. A superioridade da nação russa foi declarada. A guerra ideológica com o Ocidente está em pleno e em cores. A expansão militar contra a Ucrânia está no seu segundo ano. O controlo total e a repressão dentro do país, o seu isolamento do mundo exterior aumentam a cada dia. O controlo estatal sobre a economia está a expandir-se.

Todos os três pilares do nazismo: nacionalismo, totalitarismo e socialismo foram erguidos. A transição da Rússia do autoritarismo para o totalitarismo, ou do fascismo de Putin para o nazismo de Putin, foi concluída. A Rússia finalmente se estabeleceu como um estado nazista.

Até agora, a única implementação do nazismo foi o hitlerismo. Portanto, alguns acreditam que qualquer regime nazista significa a superioridade da raça ariana e o genocídio judaico. Mas o nazismo russo não deveria ser uma cópia do alemão, tal como o comunismo chinês não deveria ser uma cópia exacta do comunismo soviético. O mais importante é que os princípios básicos da ideologia sejam implementados.

E em vez da superioridade da nação alemã, a superioridade da nação russa pode ser afirmada, e os ucranianos podem ser escolhidos em vez dos judeus como subumanos condenados ao massacre. Ao mesmo tempo, o nazismo de Putin, sendo secundário em relação ao de Hitler, adotou dele muitos elementos específicos, como pochvennichestvo (Blut und Boden), conquista da hegemonia com ferro e sangue (Blut und Eisen), expansão do espaço vital (Lebensraum), as tropas de assalto Z, o culto ao corpo forte, personificado pelo próprio presidente, e a “limpeza da nação” pela supressão das minorias sexuais.

O estabelecimento do nazismo na Rússia é provavelmente a maior conquista de Putin. Após a derrota do regime de Hitler, parecia que não havia mais lugar para ele na Terra. Pequenos grupos de neonazistas não só não tiveram chance de chegar ao poder, mas até mesmo de influenciá-lo de alguma forma. E assim Putin conseguiu novamente levar o nazismo ao poder, e em uma das principais potências nucleares. Neste sentido, a Rússia é única e o orgulho dos Grandes Russos pode ser satisfeito.

Mas o próprio Putin não se vangloria do seu feito e até o esconde timidamente. Para isso, ele usa uma técnica banal: “pega o ladrão”, explicando a agressão da Rússia, único estado nazista, pela luta contra os nazistas na Ucrânia, que, ao contrário da Rússia, são muito mais difíceis de encontrar lá.

Ele até realizou uma grande manifestação antinazista no início da guerra. Mas o chapéu do ladrão está pegando fogo. Todas as ações das autoridades russas, todos os seus crimes indicam claramente que a Rússia se tornou um estado nazista.

Depois de o Tribunal de Nuremberg ter condenado o nazismo ao esquecimento, o mundo jurou que isto nunca mais aconteceria, mas não cumpriu o seu juramento. O nazismo foi revivido, desta vez na Rússia. E ele repete os crimes que Hitler cometeu anteriormente.

Todo o mundo democrático é responsável por permitir que isto aconteça e deve corrigir este erro fatal. Se não estiver pronto para se unir à Ucrânia na luta contra o nazismo de Putin, deverá pelo menos fornecer-lhe tudo o que necessita para a sua rápida vitória. O nosso objectivo comum deve ser a destruição completa do nazismo.

Yuri Yarym-Agaev - cientista americano e ativista de direitos humanos, diretor do Centro para o Estudo de Ideologias Totalitárias

Fonte: svoboda.org

Coluna dos alunos do curso de Língua Ucraniana da UNICENTRO

На жовтень наша студентка Луана Гугік пропонує роздуми про важливість мови.

МОВА

Ця стаття намагається коротко продемонструвати внесок мови в розвиток людини. Пояснюючи роль мови у формуванні індивіда, як активною істотою у світі.

Мова є конституційним елементом людської істоти, оскільки через свою символічну, уявну та інтерпретаційну здатність вона визначає, як люди вчаться і думають, а також означають речі та події, виражають свої почуття і думки та спілкуються один з одним. Вона є основою для передачі думок через слова та почуття, що дозволяє адаптуватися до того, що існує в навколишньому середовищі, і побудови почуття для навчання та справ в суспільстві.

Без мови людське життя і взаємодія були б зовсім іншими. Людський розвиток має природні та культурні елементи. Це означає, що існують біологічні фактори, які дозволяють нам створювати значення, говорити, слухати, писати, читати і відчувати.

Коли ми народилися, мова вже була в нашому розпорядженні, в якій ми вчимося бути собою і в якій ми вчимося взаємодіяти з іншими. Крім біологічної здатності, мова є символічною системою, набором знаків, які можна поєднувати, використовуючи їх згідно з правилами. Ця символічна система створюється культурно.

Таким чином, ми можемо використовувати мову, щоб символізувати і надавати значення, щоб записувати події, які не можуть бути повторні або пережиті. Отже, ми можемо зрозуміти важливість запису цих подій, тому що тільки тоді, в майбутньому, інші люди зможуть дізнатися про них і навчитися з записів.

Наші почуття, емоції та думки, а також події світу, коли вони представлені та записані через знаки чи символи, стають присутніми в реальності себе і інших. Це дозволяє пам'ятати і думати про минуле, жити і думати про теперішнє і уявляти майбутнє. Таким чином, через мову встановлюється історичність людини і, разом з нею, гуманізація природи.

Мова гуманізує індивіда, вона невіддільна від уяви та творчості. Тобто, через неї люди створюють, разом, сенс життя і світу. Немає людини без мови. Зрештою, саме через мову ми стаємо тими, хто ми є, і можемо змінювати себе і змінювати світ - змінюючи одночасно мову, коли ми створюємо нові способи говоріння, вираження, спілкування. Саме в мові та з нею, індивіди взаємодіють і можуть розуміти та уявляти, як інші думають та живуть, їхні смаки, цінності та знання.

Зрозумівши, наскільки мова важлива для людського розвитку, ми бачимо її багатство. Так, це інструмент, здатний викликати практичні наслідки, за допомогою реєстрації та обміну подіями, відображення світу та культури, вираження думок, ідей та інформації, і, головне, взаємодія між людьми - створюючи консенсус або підтверджуючи відмінності, таким чином, вона фундаментальним механізмом для освіти та навчання жити гуманно.

Я МОВА

2023, Луана Гугік

Через мову я можу читати

Через мову я можу писати

Через мову я можу говорити

Через мову я можу слухати

Через мову я можу думати

Через мову я можу уявити

Через мову я можу співати

Через мову я можу зачарувати

Через мову я можу поради

Через мову я можу зцілити

Через мову я можу бажати

Через мову я можу бути

Через мову я можу знати

Через мову я можу навчати

Через мову я можу рости

Через мову я можу захистити

Через мову я можу звільнити

Через мову я можу любити

Через мову я можу жити

Через мову я можу вічно жити!

Para o mês de outubro, nossa aluna Luana Gugik traz reflexões sobre a importância da linguagem.

LINGUAGEM

Este artigo busca demonstrar, de forma breve, as contribuições da linguagem para o desenvolvimento humano, expondo a participação da linguagem na constituição do indivíduo, enquanto ser atuante no mundo.

A linguagem é o elemento constituinte do ser humano, pois, através de sua capacidade simbólica, imaginária e interpretativa; determina como as pessoas aprendem e pensam, bem como, significam as coisas e os acontecimentos, expressam seus sentimentos e pensamentos e comunicam-se uns com os outros. Ela é a base de transmissão de pensamentos através de palavras e sentidos, permitindo a adaptação ao que existe no ambiente e na construção de sentido para os aprendizados e afazeres dentro da sociedade.

Sem a linguagem, a convivência e interação humana seria muito diferente do que é. O desenvolvimento humano tem elementos naturais e culturais. Isso significa que há fatores biológicos que possibilitam significar, falar, escutar, escrever, ler e sentir.

Quando nascemos, já existia uma linguagem à nossa disposição, na qual aprendemos a ser o que somos e na qual aprendemos a nos relacionar com os outros. Além da capacidade biológica, a linguagem é um sistema simbólico; um conjunto de signos que podem ser combinados, usados segundo regras. Esse sistema simbólico é criado culturalmente.

Deste modo, através da linguagem somos capazes de simbolizar e ter condições de atribuir significado para registrar eventos que não podem ser repetidos, nem revividos. Então, é possível perceber a importância do registro dos acontecimentos, pois somente assim, no futuro, outras pessoas poderão ter acesso à eles e aprenderão através dos registros realizados.

Os nossos sentimentos, emoções e pensamentos, assim como, os acontecimentos do mundo – ao serem representados e registrados através de signos ou símbolos, tornam-se presentes na realidade de si mesmo e dos outros. Isso permite lembrar e pensar o passado, viver e pensar o presente e imaginar o futuro. Através da linguagem, portanto, instaura-se a historicidade do homem e, com ela, a humanização da natureza.

A linguagem humaniza o indivíduo, ela é inseparável da imaginação e da criação. Ou seja, é através dela que as pessoas criam, juntas, o sentido da vida e do mundo. Não há humanos sem linguagem. Por fim, é na linguagem e na língua que nos tornamos quem somos e podemos mudar a si mesmos e mudar o mundo – mudando ao mesmo tempo, a linguagem e a língua, quando criamos novas formas de falar, de expressar, de comunicar. É na linguagem e com a linguagem que os indivíduos interagem e podem perceber e imaginar como os outros pensam e vivem, seus gostos, valores e conhecimentos.

Compreender um pouco como a linguagem é importante para o desenvolvimento humano, nos mostra a riqueza presente nela. Pois, é uma ferramenta capaz de provocar efeitos práticos; através do registro e compartilhamento de acontecimentos, representação do mundo e da cultura, expressão dos pensamentos, ideias e informações e, principalmente, interação entre os seres humanos – construindo consensos ou afirmando as diferenças, de modo que ela é fundamental para ensinar e para aprender a viver humanamente.

Я МОВА

2023, Luana Gugik

Através da Linguagem eu posso ler

Através da Linguagem eu posso escrever

Através da Linguagem eu posso falar

Através da Linguagem eu posso escutar

Através da Linguagem eu posso pensar

Através da Linguagem eu posso imaginar

Através da Linguagem eu posso cantar

Através da Linguagem eu posso encantar

Através da Linguagem eu posso aconselhar

Através da Linguagem eu posso curar

Através da Linguagem eu posso desejar

Através da Linguagem eu posso ser

Através da Linguagem eu posso conhecer

Através da Linguagem eu posso ensinar

Através da Linguagem eu posso crescer

Através da Linguagem eu posso defender

Através da Linguagem eu posso libertar

Através da Linguagem eu posso amar

Através da Linguagem eu posso viver

Através da Linguagem eu posso eternizar!

Referências

BESSA, Dante Diniz. Homem, Pensamento e Cultura: Abordagem filosófica e antropológica. 4.ed. atualizada e revisada – Cuiabá: Universidade Federal de Mato Grosso/Rede e-Tec Brasil. 2012.

COSTA, Rodrigo Cesar. Estruturação da linguagem nos processos do desenvolvimento humano: possíveis convergências/ divergências entre Vygotsky e Lacan. Revista Científica Multidisciplinar Núcleo do Conhecimento. Ano 04, Ed. 06, Vol. 02, pp. 117-127. Junho de 2019.

ERRATA

Na edição do Jornal Prácia, ano MMXXIII, n.º 09 (6642), setembro de 2023, na página 11, Coluna dos alunos do curso de Língua Ucraniana, foi publicado Wira Volk, leia-se, “Wira Kloczak”.

Prudentópolis, outubro de 2023.

A Direção

Молодим Читачам

Жаби - Езон

Серед зеленого поля було невеличке блакитне озерце. Жили в ньому дві жаби. Зиму перебули вони щасливо. В озері води не бракувало, було багато поживи, і жаби нічим не клопоталися. Щасливо собі проживали й навіть на думку їм не приходило, що колись може настати криза й брак води в озері.

І сталося, Настало таке спекотне літо, що вода почала маліти й озерце висохло – зосталася від нього маленька калюжка.

У цій калюжці й ховалися жаби, нарікаючи на жорстоку долю, бо вже й поживи бракувало.

– Довго тут не висидиш – каже якось одна жаба. – Щодень стає жаркіше, – скоро й ця вода висохне.

– Авжеж, – відповідає друга. – Треба шукати кращого місця. Може, десь недалечко є річка чи більше озеро. Пересиділи б там спеку, а з першими дощами повернулися б сюди, бо кращого місця як це не знайдеш.

– Гаразд, – погодилася перша. – Зараз же вирушаймо в дорогу

– Коли так, то й так. Уперед! Йдемо!

Вилізли жаби з озерця, подалися шукати ліпшого притулку. Незабаром бачать – колодязь.

– О! Там є вода!

Доплигали вони до колодязя, зазирали.

– Ну й глибоко!

– А скільки води! Стрибнемо? Де ще знайдеш краще?

І перша жаба намірилася стрибнути.

– Стій, дурепю! – спинила її подруга. – А коли й тут висохне вода? Звідси вже не вилізеш – високо. Краще пошукаймо іншого місця, де ми будемо в безпеці;

Навіщо стирбати в першу ліпшу яму, не думаючи що буде по тому. Шукаючи порятунку життя можемо собі знайти кінець

Наука: Каже народна мудрість: Не лізть у воду, не змірявши броду. Не берися до якогось діла не знаючи до чого воно тебе допровадить. У важних справах треба міряти десять разів, щоб раз вкряти.

Засмійся

Батько колоніст післав сина до школи. Після кількох днів директор кличе батька і каже:
- Може би ви частіше примушували вашого сина купатися, бо він нехлюй і недобре чути від нього.

-Пане директоре, я не післав сина до школи, щоб його нюхати, але щоб навчати розуму...

Син і батько

Синочок до тата:

- Тату, неправду казати це гріх?

- Так, сину, це недобре, скажімо, це гріх!

-То ти зробив гріх бо вчора сказав мені, що не маєш грошей в кишені а зараз потім мама просила, бо забракло соли на вечеру й ти мав для неї.

- Я тобі не мав грошей, бо ти мене не послухав і гідзився перед вечерою.

- Як так, то ми обидва зробили гріх. Тато неправду сказав, а син не хотів послухати і гідзився. Ми обидва зробили гріх, тато й син...

Два друзі

Два чоловіки були дуже друзями між собою. Один з них був фанатик футболу. Другий не аж так дуже. Захворів другий і мав умирати. Перший просив, щоб з вічності прийшов сказати як там і вічності і що там нового.

За кілька днів померлий з'явився і каже:

-Я обіцяв і тому прийшов тобі сказати вістку про життя у вічності.

-Кажі!

- Там має бути за два дні велика гра футболу і склали дві дружини, щоб грати між собою і що? Забрало одного грача і тебе вибрали, щоб ти позавтра з'явився і грав в одній з дужин...

Пише Юзьо Шило

Бом діа або багарде,

Нині думавим щоби то написати прос амігос лийторес, і прийшло мені на думку ум епізодіо жи сістав муйтос анос атрайз коли ще бувим естуданте инь Курітіба. Ми мали сівчити а все ки нойс пресізава, то діретор нам провіденсіява. То було далеко від дому і ном тіня комо кожного разу просити тата або маму коли треба було щось вкупити, тому діретор мав гроші і давав квандо алгін пресізава сабонети бо паста де дингис або щось енше. Нам не було пермітідо тримати гроші консіго, бо то піязада є піязадами й сегідаменти викрадают одні від енших і тоді клопіт. Тому діретор тримав гроші і давав де поуко коли хтось пресізава. Він все собі записував і но фінь до ано ос пайс ентрегавам пра или. Ума виїз відвідував нас ум амерікано і похвалив жи нойс фаламо україно і тому дав, ном сий, чи сінквінта чи синь доларес про фіретор дістрібуїр пра нойс естуднтес. Десь за кілка днів діретор зробив камбіо і поділив між нами і сказав пра ном сегура тимпо а накупити о ки пресізамос і він нам нисти мийс не буде даварті грошей. На просіма кінта фійра (кінта фійра ера о носо дія де саїр) ми пішлисьмо пра компра. Одні там другі сям і давай купувати і но фінь всі сіздибали на лозя де ум турко. І на конверса антес де фазир ас компрас сірозвогорили й один пригадав нам жи но просімо домінго буде великий зього до Курітіба контра Палмийрас і сізахотіло нам піти на той зього. Дехто вже знав кванто вай кустар а ентрада і ми собі залишили гроші пра ісо. В неділю пішли всі разом. Коли прийшли нам сказали ки озєа ентрада є майс каро бо той зього є гранде. Фікімо дезапонтадос і стали сірадити о ки фазир. Дехто ще мав ум поуко ди резерва, але ном дава пра тодос. Десідімо чекати про фінь до зього. Бо був костуме жи но сегундо тимпо квандо фалтавам кінзе і ас визис вінте мінутос пра термінар о зього то абріям ос портоме і можна було ентрар де граса. Резорвімо зачекати. А зього щойно мав сіпочинати, але ном файз мал, зачекаємо і піло минос зобачимо о фінал того зього. Почали ходити пра ка і пра ла і резрвимо андар пор енрода до естадіо до Курітіба. І аконтесіу жи ла нос фундо ми побажили жи деякі юци вилазять на мур і скачут до середини до естадіо. І ми резрвимо фазир о мизмо, перескочити через ту ентраду і апровийтар о зього. І почали вилазити на мур щоб перескакати. Деякі вже еставам динтро до кампо. Аж тут хтось крикнув: - Фузям. Тікайте, алі винь а полісія. І де фато надійло трийс полісіяйс і ми почали втікати, але один з нас ще був енсь сіма до муро і мав скакати до середини. А один з тих поліцаїв сказала: ном пресіза фужір, а полісія тамбинь вай! І всі три поліцаї перескочили до середини а звітам ще помагали нам, що вилазили на муро і мали скакати до середии, вони нам подавали руки й нас клали на землю і казали коррам пра нойс ном фікар призос... але ніхто вже того не слухав. Ми сіпомішали з людьми, що приходили про жого і асістімо о жого грасас того бурако но муро і грасас тих добрих поліцаїв що самі пішли і нам помогли.... І скажіт мені жи полісіяс ном сом боа жинті!

Исте фато є правдивий і ми про те розповіли другим пізніше коли вже були в дома, а нині розказую, бо того дня з нами був на тій грі Володимир Галіцький, пізніше отець Теодор, що недавно помер. Добра і феліз авентура, не?

Ваш Юзьо Шило

Подивляй Землю і жий на ній щасливо, користай з радости й щастя, що вона тобі дає. Завсіди почувайся щасливий/а бо живеш, помимо терпінь і недобрих подій. Не занедбуй і не вбивай в собі сильного бажання щасливо й весело жити. Не живеш в неволі а на землі, що колись була расм. І вона нині може стати тобі расм, коли будеш вміти на ній жити і з її багатств і краси гідно користати...